

ο σταθένιος

αναστασία περισσότερακη-ψυχολογίου

σύγχρονη εποχή

πέμπτη έκδοση

Κάποτε ένα σποράκι....

Ήταν μια φορά, ένα τόσο δα μικρούτσικο σποράκι που το 'λεγαν Σταρένιο. Βρισκόταν σπι-
βαγμένο μαζί με πολλά άλλα αδελφάκια του σ' ένα
σακί, στην αποθήκη του μπάρμπα-Δήμου.

— Ουφ, ακούστηκε να λέει μια μέρα που ο Ή-
λιος έλαμπε και οι χρυσές αχτίνες του παιγνίδιζαν
με τις φυλλωσιές των δέντρων, τα λουλούδια, τα
νερά.

— Ουφ, ξανάπτε. Βαρέθηκα να 'μαι φυλακισμένο
σε τούτο το σακί. Θέλω κι εγώ να ζήσω λεύτερο.

Ο Ποντικούλης που εκείνη τη στιγμή βρισκόταν
εκεί κοντά και ροκάνιζε ευτυχισμένος ένα κάστανο,
άκουσε τα παράπονα του Σταρένιου.

— Ποιος μίλησε; Ψιθύρισε, ζαρώνοντας σε μια
γωνιά, γιατί φοβόταν μην τον πάρει είδηση κανένας
άνθρωπος και τότε πάει, χάθηκε.

— Εγώ, εγώ, είπε το σποράκι μέσα από το σακί.
— Και τι θέλεις; ρώτησε ο Ποντικούλης.
— Θέλω καλὲ μου φίλε να βγῶ απ' αὐτὴ τη φυ-
λακὴ. Να ζήσω κι ἐγὼ λεύτερο, ὅπως ὅλα τα
σποράκια τοῦ κόσμου.

Το ποντίκι δὲν ἔχασε καιρὸ. Με τα κοφτερά του
δόντια ἔκανε μιὰ μικρὴ τρύπα στο σακί, στο μέρος
που ἀκουγόταν ἡ φωνή.

Απὸ κει, ἔπεσε στο χῶμα ἓνα μικρὸ σποράκι
σταριοῦ που εἶπε ὅλο χαρά.

— Εἶμαι ὁ Σταρένιος. Εὐὸ ποιος εἶσαι;

— Εγὼ εἶμαι ὁ...ὁ Ποντικούλης, ἀπάντησε
ντροπαλάτο ζωάκι. Ἀλλὰ, τώρα που βγήκες ἀπὸ το
σακί, πρέπει να ξέρεις ὅτι χίλιοι κίνδυνοι σε παρα-
μονεύουν. Ἀκόμα κι ἓνα μυρμηγκάκι μπορεῖ να σε
σηκώσει καὶ να σε πᾶρει στη φωλιά του. Μου φαί-
νεται φίλε μου, ὅτι πιο ἡσυχὸς ἦσουν μέσα κει.

Ο Σταρένιος κοίταξε γύρω του φοβισμένα κι άρχισε να νιώθει πολύ άσχημα μ' αυτά που άκουσε.

Τότε σκέφτηκε να ζητήσει τη βοήθειά του Ποντικούλη.

— Άκουσε φίλε μου, του 'πε το σποράκι τρέμοντας από το φόβο του, πάρε με μαζί σου. Εσύ είσαι πιο δυνατός από μένα και μπορείς να με βοηθήσεις. Φύτεψέ με στον κήπο σου κι εγώ θα ξεπληρώσω τον κόπο σου. Πρώτ' απ' όλα όταν βλαστήσω θα τον στολίσω. Ύστερα θα σου δώσω πολλά - πολλά σποράκια, που θα φτάσουν να φας και να χορτάσεις.

Ο ποντικούλης όμως δε συγκινήθηκε μ' αυτά που του 'πε ο Σταρένιος. Γύρισε την πλάτη του κι έκανε να φύγει λέγοντας:

— Εγώ δε θέλω φασαρίες και σκοτούρες. Θέλω να ζω λεύτερος και χωρίς έγνοιες.

Το σποράκι μόλις κατάλαβε ότι θα 'μενε μόνο, άρχισε να κλαίει με λυγμούς. Και η καρδιά του Ποντικούλη ήταν τόσο τρυφερή που δεν άντεξε!

— Έχει δίκιο ο Σταρένιος. Οι δυνατοί πρέπει να βοηθούν αυτούς που τους έχουν ανάγκη, μονολόγησε.

Τότε, μετανοιωμένος γι αυτό που είπε στο σποράκι, γύρισε κοντά του.

— Έλα μικρέ μου, είπε. Εγώ θα σε πάρω μαζί μου για να σε προστατέψω, και αλοίμονο σ' αυτόν που θα σε πειράξει.

Στην αυλή του σπιτιού του άνοιξε ένα λακκάκι και κει μέσα ακούμπησε το σποράκι. Το σκέπασε με χώμα και το πότισε με μπόλικο νερό.

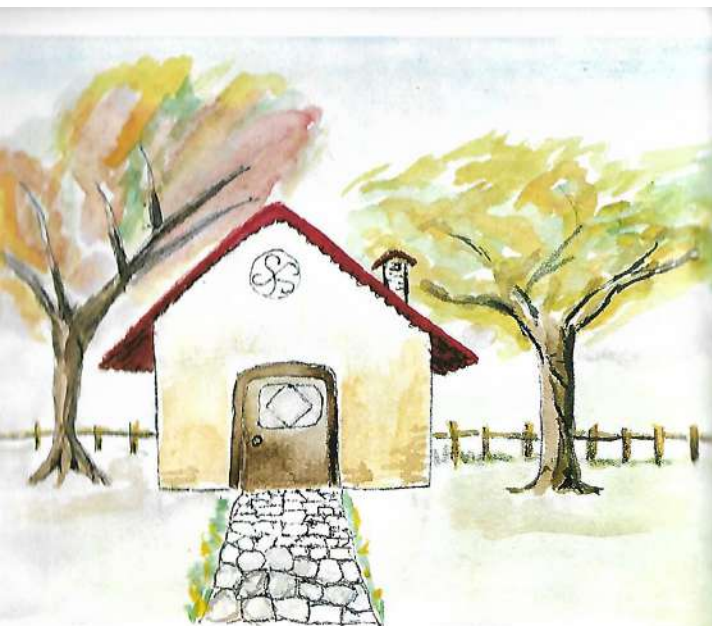
Ο Σταρένιος ευτυχισμένος που βρέθηκε εκεί που ήθελε, ρούφηξε όσο πιο πολύ νερό μπορούσε και η κοιλίτσα του φούσκωσε, φούσκωσε...

Μετά από λίγο, τέντωσε τα πόδια και τσουι, φύτρωσαν οι ρίζες του. Σήκωσε το κεφαλάκι του για να βγει από το χώμα και να δει τον κόσμο γύρω του και να, ένα χλωμό βλασταράκι ξεμύτισε.

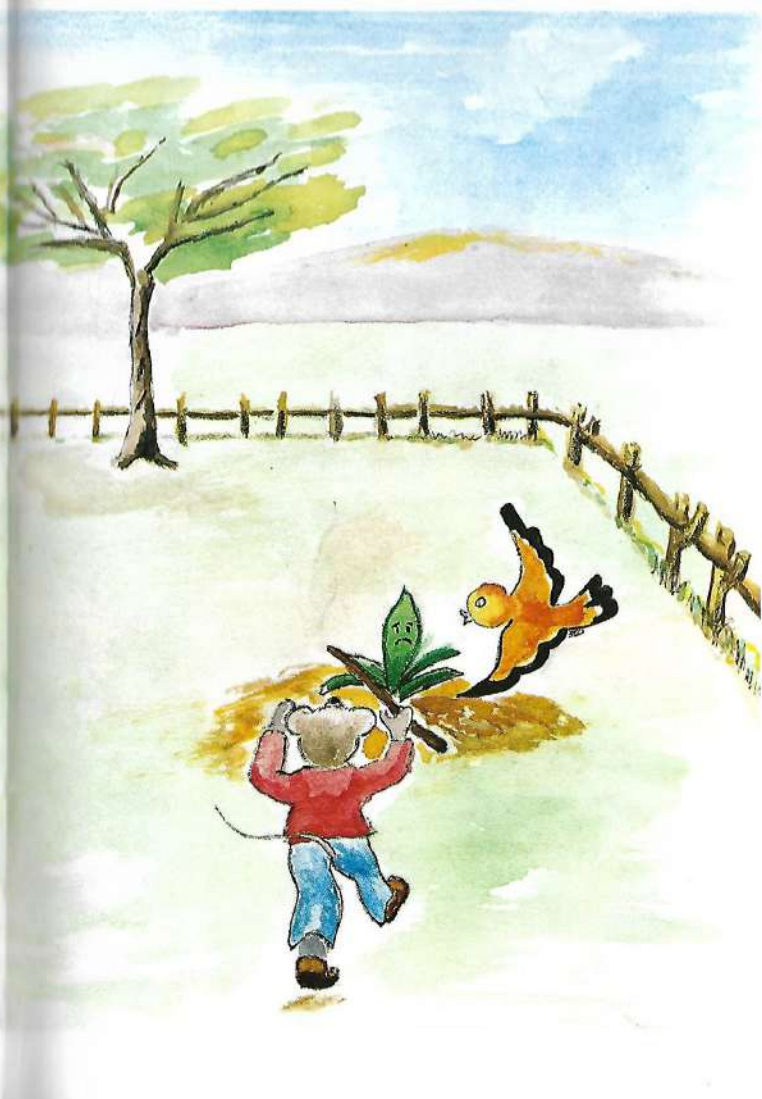
– Θέλω ήλιο για να δυναμώσω και να πρασινίσω. Θέλω να στολίσω τον κήπο του φίλου μου του Ποντικούλη όπως του το υποσχέθηκα, φώναζε τραγουδιστά.

Ένα σπουργιτάκι όμως που έψαχνε για φαγητό, μόλις είδε το βλασταράκι του Σταρένιου, όρμησε να το φάει.

Μα ο Ποντικούλης που αγαπούσε και προστάτευε το φίλο του, κυνήγησε το σπουργίτι με θυμό.

— Μην ξαναπατήσεις στον κήπο μου παλιόπουλο, γιατί άμα σε πιάσω, θα σου μαδήσω φτερό φτερό την ουρά σου, του φώναξε.

Το ίδιο πήγε να κάνει και η Καφετούλα, μια όμορφη κότα, που κακαρίζοντας ένα όμορφο σκοπό, σκάλιζε το χώμα κι έτρωγε ό,τι σποράκι έβρισκε.

Ο Σταρένιος, μόλις είδε τον κίνδυνο, φώναξε τον Ποντικούλη για να τον σώσει. Εκείνος έτρεξε προς τα κει. Μόλις τον είδε η Καφετούλα, το 'βαλε στα πόδια.

— Σιγά το σποράκι σου, του 'πε. Εγώ βρίσκω όσα θέλω. Κα, κα, κα, κο, κο, κο... Επειδή όμως ο Ποντικούλης δεν μπορούσε να βρίσκεται όλη τη μέρα δίπλα στο φίλο του το Σταρένιο, σκέφτηκε να φιάξει κάτι που κάνουν οι άνθρωποι, για να μην τους τρώνε τα λαχανικά τους τα πουλιά.

Κι έκανε ένα σκιάχτρο.

Πήρε λοιπόν δυο ξύλα και τα κάρφωσε σταυρωτά. Τα έντυσε μ' ένα παλιό του παντελόνι και μια μπλούζα. Για κεφάλι έβαλε ένα σκούφο του. Όλα αυτά τα γέμισε με άχυρα.

Όταν τέλειωσε, είδε πως το σκιάχτρο του ήταν πολύ ωραίο. Φτυστό ο Πονतिकούλης. Το στερέωσε κοντά στο Σταρένιο.

— Να 'σαι σίγουρος φίλε μου, πως άμα λείπω, τίποτα δεν πρόκειται να σε πειράξει, είπε ο Πονतिकούλης όλο καμάρι για το κατόρθωμά του.

Τώρα μπορούσε να κάνει τη βόλτα του μέχρι την αποθήκη του μπάρμπα-Δήμου για να βρει κάτι να φάει, γιατί με όλες τούτες τις φασαρίες, είχε ξελιγωθεί από την πείνα.

Τώρα ο Σταρένιος, με την φροντίδα του φίλου του, είχε γίνει ένα ωραίο καταπράσινο φυτό, που την κορυφή του τη στόλιζε μια φουντίτσα.

Ο κήπος του Ποντικούλη, μα την αλήθεια, ήταν πολύ όμορφος.

Η άνοιξη πέρασε, και το ζεστό καλοκαιράκι είχε μπει για τα καλά. Ο Σταρένιος τώρα ήταν ολόχρυσος και η όμορφη φουντίτσα του ένα μεστωμένο, χρυσαφένιο στάχυ.

Όταν ήρθε ο καιρός, είπε στο φίλο του τον Ποντικούλη να μαζέψει τα σποράκια από το στάχυ, να τα λιχνίσει, δηλαδή να τα αερίσει, για να φύγουν τα ξερά χόρτα και να τα βάλει σ' ένα σακούλι.

Όταν τέλειωσε όλες αυτές τις δουλιές ο Ποντικούλης, στάθηκε και κοίταξε για λίγο το Σταρένιο και είπε:

— Ξέρεις κάτι φίλε μου; Όλη αυτή η φροντίδα και η αγωνία, που είχα για σένα ώσπου να μεγαλώσεις, γίνανε αγάπη. Ναι, Σταρένιε, σ' αγαπώ.

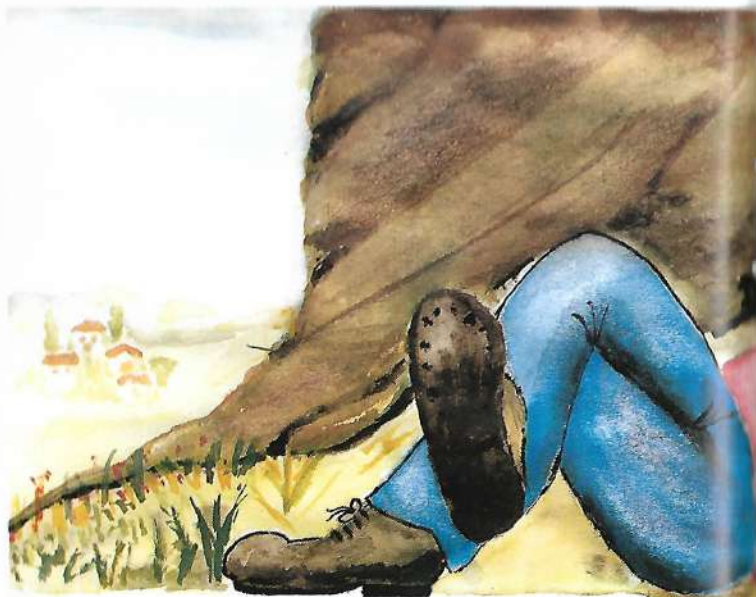

Τις τελευταίες λέξεις τις είπε βιαστικά, γιατί πρώτη φορά στη ζωή του έλεγε κάτι τέτοιο. Πήρε το σακί στον ώμο και ξεκίνησε για το μύλο του κυρ-Οόδωρου.

Ο δρόμος ήταν μακρύς και η ζέση ανυπόφορη. Και μεσημεράκι καθώς ήταν νύσταζε.

— Ας ξαπλώσω για λίγο στη σκιά αυτού του δέν-τρου να ξεκουραστώ και μετά θα συνεχίσω, μο-νολόγησε.

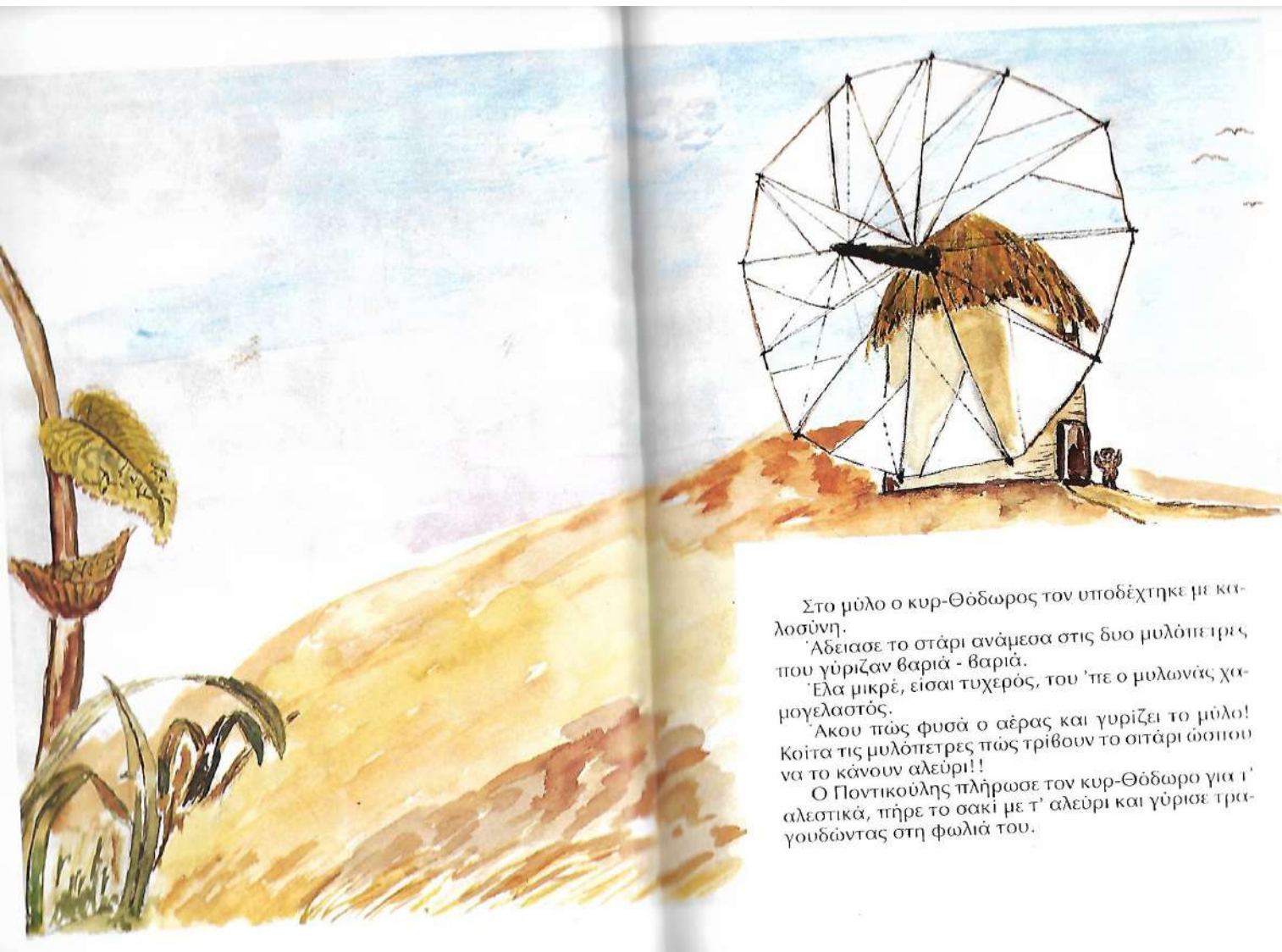
Δεν πρόλαβε όμως να ξαπλώσει, και αμέτρητα μυρμηγκία τριγύρισαν το σακί με τα σποράκια για να τα πάρουν και να τα πάνε στη φωλιά τους. Ο Ποντικούλης, που στο μεταξύ τον είχε πάρει ο ύ-πνος, δεν καταλάβαινε τι γινόταν γύρω του. Μια πασχαλίτσα, που βρισκόταν εκεί κοντά, άρχισε να τον τραβά από τα μουστάκια του.

— Ξύπνα, του φώναζε. Πάνε οι κόπτοι σου χαμένοι. Σου παίρνουν τα σποράκια. Ο Ποντικός πετάχτηκε τρομαγμένος. Όταν είδε τι είχε γίνει, παρά λίγο και θα ξερίζωνε ο ίδιος όσα μουστάκια του είχαν απομείνει.

Μάζεψε τα σποράκια που του 'χαν πάρει τα μυρμήγκια και τα ξανάβαλε στο σακί του.

Στο μύλο ο κυρ-Θόδωρος τον υποδέχτηκε με κα-
λοσύνη.

Άδειασε το στάρι ανάμεσα στις δυο μυλόπετρες
που γύριζαν βαριά - βαριά.

Έλα μικρέ, είσαι τυχερός, του 'πε ο μυλωνάς χα-
μογελαστός.

Άκου πώς φυσά ο αέρας και γυρίζει το μύλο!
Κοίτα τις μυλόπετρες πώς τρίβουν το στάρι ώσπου
να το κάνουν αλεύρι!!

Ο Ποντικούλης πλήρωσε τον κυρ-Θόδωρο για τ'
αλεστικά, πήρε το σακί με τ' αλεύρι και γύρισε τρα-
γουδώντας στη φωλιά του.

Η μαμά του η κυρία Ποντικίνα έφτιαξε με το αλεύρι φρέσκο μυρωδάτο ψωμί και τηγανίτες. Άρεσαν πολύ στον Ποντικούλη οι τηγανίτες, αλλά αυτές ήταν ακόμα πιο νόστιμες, γιατί έγιναν με το αλεύρι που αυτός κουράστηκε να φιάξει.

Καθώς τις έτρωγε, του 'ρθε στο μυαλό μια ιδέα, που την είπε αμέσως στη μαμά του την κυρία Ποντικίνα. Εκείνη ενθουσιάστηκε και του 'πε πως ήταν μια πολύ ωραία σκέψη. Ο Ποντικούλης, λοιπόν, κάθισε κι έγραψε ένα γράμμα και το 'στειλε σ' όλα τα παιδιά του κόσμου που έλεγε:

Φίλοι μου γειά σας.

Πριν από λίγο καιρό φύτεψα στην αυλή μου ένα τόσο δα μικρούτσικο σποράκι σταριού. Κάθε μέρα το φρόντιζα. Το πότιζα και του σκάλιζα το χώμα. Το σποράκι φύτρωσε και μέρα με τη μέρα μεγάλωνε. Το ίδιο όμως μεγάλωνε και στην καρδιά μου η αγάπη μου γι' αυτό.

Αυτή τη χαρά θέλω να νιώσετε κι εσείς παιδιά. Πάρτε ένα σποράκι. Φυτέψτε το στον κήπο σας ή σε μια γλάστρα. Φροντίστε το μόνοι σας. Όταν αρχίσει να μεγαλώνει και να στολίζει τον τόπο, θα νιώσετε κι εσείς την αγάπη να φουντώνει στην καρδιά σας. Γιατί θα 'ναι κάτι δικό σας, που ζει και αναπνέει μόνο χάρη σε σας!!

Σας φιλώ με πολλή πολλή αγάπη
Ο Ποντικούλης